

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 18. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558808416/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

Absalons, Esbern Snares, Vettekens og den mægtige Sunos daglige Omgang. Den Gamles Øine funkede og han syntes at blive ung paa ny ved at mindes sin mærkværdige Ungdom; han glemte ogsaa derover ganske hvad han nys vilde have sagt om sin Historie og hvorledes han høitidelig vilde overrække den til Erkebispem, hvem den tildeels var tilegnet.

»Men, kjære Fader Saxo! – spurgte Gunner og betragtede med Forundring de mangfoldige Skrifter, som laa opdyngede paa Bordet – hvor var det muligt, at I kunde faae Ro til at blive en saa boglærd Mand, og finde Eder i det stille Stueliv og i at føre Pennen for den krigerske Bisp?»

»Det undrer mig hartad selv – svarede Saxo med et veemodigt Blik paa det store Harnsk ved Kammen – sært var det, at jeg kunde see mig omgivet af saa mandige og herlige Helte, uden selv at gribe Sværdet og øve Krigerfærd ved Absalons Side. Min i Herren salige Fader og min Farfader tjente dog Danneerkongen med Ære i Orlog og Ridderfærd, og jeg folte vel mangengang en krigersk Drift i mit Blod, naar jeg hørte Lurens og Skjoldenes mægtige Klang; men hos min Vugge, ved den fredelige Herthadal, maa det være sjunget, at jeg skulde tjene Land og Konge med en fredelig Dønt; thi aldrig har jeg forstaaet at føre andet Vaaben og Væрге, end Pennen og Griffen. Det tidlige Klosterliv og min idelige Syslen med Skrifter og Bøger maa vel sagtens ogsaa have givet min Adfærd og udvortes Omgængelse i Verden noget Ubehjælpeigt og Stuelærdt, som ikke egnar sig for Ridderen og Helten. Selv min Forkjærlighed for det ædle Romersprog skal i min Ungdom have røbet sig sært i mine Talemaader og Mundheld. En Deel af disse Sægheder, hvorover Ridderne smilede, troer jeg dog nu at have afvænt mig med, ædle Herrer, og paa mine gamle Dage taler jeg nu, som I hører, vort gode danske Maal temmelig ublandet og med samme Lyst og Glæde, som det var classisk Latin. At sidde lige paa en Hest lærte jeg vel ogsaa; men en Ridder og Helt skulde der dog aldrig blive af mig, og jeg maa nøies med den Ære, at være agtet værdig til at optegne de Bedrifter og Heltegjerninger, jeg saae Andre udøve. Hvad der glæder mig meest at ihukomme, kan I nu læse her, og vel meget mere, som jeg kunde ønske at forgjætte, hvis det ikke var Sandhed og for Danmark dyrekjøbt Sandhed.»

Her tog han sin Krønike i Haanden og betragtede endnu engang med Deeltagelse og Kjærlighed dette sit Livs kjære og vigtige Værk,